

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky **M. D.**, zastoupené JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem se sídlem v Brně, Pekárenská 12, za účasti **Magistrátu města Brna**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2005, č. j. 57 Ca 7/2005 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Milanu Bedrošovi, advokátu se sídlem v Brně, Pekárenská 12, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 2558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2004, č. j. OVV/SO/795/04. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno - Řečkovice a Mokrá Hora (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 8. 2004, č. j. Tr. 27/04, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku proti majetku - pokusu o úmyslné způsobení škody na cizím majetku

krádeží dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a za tento přestupek jí byla uložena sankce napomenutí.

Stěžovatelka označila jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že správní orgány obou stupňů nevycházely ve svém rozhodování z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatelka v podané kasační stížnosti nezpochybňuje, že byla dne 5. 3. 2004 zadržena ostrahou obchodního domu G. a v její kabelce byl nalezen sýr Eidam o hmotnosti 0,588 kg v hodnotě 58,20 Kč. Namítá však, že v rámci přestupkového řízení došlo ze strany správních orgánů k několika závažným pochybením, která nebyla v rámci soudního přezkumu zohledněna a krajský soud se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí nikterak nevypořádal. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v předcházejícím řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že se stěžovatelka výše uvedeného přestupku proti majetku dopustila, což svým rozhodnutím potvrdil také krajský soud. Z uvedených důvodů proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, tj. příkazu o uložení pokuty ze dne 19. 3. 2004, č. j. Tr. 27/04 (dále jen „příkaz“), byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku proti majetku - pokusu o úmyslné způsobení škody na cizím majetku krádeží dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 5. 3. 2004 kolem 20.50h v prodejně obchodního domu G. v B., pronesla pokladnou bez zaplacení zboží: sýr Eidam o hmotnosti 0,588 kg v hodnotě 58,20 Kč, které předtím v prodejně uložila do své kabelky a u pokladny nezaplatila.

Skutková podstata přestupku byla dle správního orgánu prvního stupně prokázána spisovým materiálem Policie České republiky, obsahujícím protokol o podání vysvětlení stěžovatelky ze dne 5. 3. 2004, č. j. MRBM-1776/PŘ-14-2004, v němž stěžovatelka doznala svou vinu, a byly tak splněny podmínky postupu podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o přestupcích a vydání příkazu o uložení pokuty, která byla stanovena ve výši 300 Kč.

Stěžovatelka se proti uvedenému příkazu, který jí byl doručen dne 27. 4. 2004, bránila podáním odporu, v němž namítala, že předmětné zboží měla u sebe již před vstupem do obchodního domu G. a že toto zboží nebylo identifikováno jako zboží pocházející z této prodejny. K doznání, které je obsahem protokolu Policie České republiky o podání vysvětlení, pak stěžovatelka v podaném odporu uvedla, že takto učinila pod nátlakem, přičemž poukázala na své nepříznivé duševní rozpoložení způsobené asi hodinovým zadržením ve znečištěné cele.

V pokračujícím přestupkovém řízení byl jako svědek a přímý pozorovatel jednání stěžovatelky vyslechnut J. Č. (vedoucí ostrahy hypermarketu G.), který ve své výpovědi, učiněné při ústním jednání dne 9. 6. 2004, potvrdil, že v uvedený den

spolu s kolegou sledoval kameru, která zaznamenala jednání stěžovatelky, která z krabic uložených v nákupním vozíku přendávala zboží (sýr a flakon z drogerie) do své kabelky, přičemž sýr Eidam bylo možné identifikovat také kamerou umístěnou v oddělení sýrů, kde si toto zboží stěžovatelka uložila do nákupního vozíku. Po následném zjištění, že stěžovatelka nemá uvedené zboží ve vozíku a že za toto zboží u pokladny nezaplatila, byla oslovena pracovníkem ostrahy, s nímž se dobrovolně odebrala do kanceláře k projednání věci. Svědek dále vypověděl, že stěžovatelka odmítla předložit svou kabelku k nahlédnutí s tvrzením, že v ní má uloženy osobní věci, proto bylo vyčkáno příjezdu hlídky Policie České republiky. K dotazu zástupkyně stěžovatelky dále uvedl, že záznamy z videokamer jsou obchodním domem uchovávány po dobu jednoho měsíce.

K označování zboží v prodejně G. se při ústním jednání dne 9. 6. 2004 vyjádřil svědek L. M. (vedoucí oddělení prodejny), který vypověděl, že u zboží váženého, jako jsou např. sýry, uzeniny či zelenina, je možno identifikovat původ takového zboží v hypermarketu G., neboť je označeno nálepkou s uvedením názvu prodejny, váhy, ceny apod.

Ve věci byl dne 26. 7. 2004 vyslechnut J. Š., přítel stěžovatelky, s nímž uvedeného dne nakupovala v hypermarketu G. Ten ve své výpovědi uvedl, že ačkoli byl spolu se stěžovatelkou po zaplacení u pokladny zadržen pracovníkem ostrahy a stěžovatelka byla vyzvána, aby ukázala obsah své kabelky, tomuto úkonu se nikterak nebránila, pouze požadovala sdělení konkrétního zboží, které měla v prodejně odcizit, a rovněž předložení videozáznamu prokazujícího, že se jednání dopustila. Dále uvedl, že zboží, které bylo nalezeno v kabelce stěžovatelky, obdrželi dříve toho dne od svého známého M. H. jako odměnu za pomoc při opravě automobilu. M. H. byl vyslechnut též jako svědek a výpověď J. Š. potvrdil.

Na základě takto provedeného řízení správní orgán prvního stupně vydal dne 20. 8. 2004 pod stejným č. j. Tr. 27/04 rozhodnutí, kterým stěžovatelku uznal vinnou ze spáchání shora specifikovaného přestupku s tím rozdílem, že jako sankci uložil napomenutí. Zároveň z důvodů sociálních zcela upustil od povinnosti stěžovatelky nahradit vzniklé náklady přestupkového řízení.

Ani s tímto rozhodnutím se stěžovatelka neztotožnila a podala proti němu včasné odvolání, v němž namítala, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je založeno na skutečnostech nemajících oporu ve správním spisu a že správním orgánem nebyl vyžádán a proveden navrhovaný důkaz videozáznamem, který by přímo prokazoval stěžovatelčinu vinu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 9. 11. 2004, č. j. OVV/SO/795/04, tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně spolehlivě zjistil skutkový stav věci a provedl veškeré důkazy, které měl v dané věci k dispozici. Tvrzení stěžovatelky o tom, že uvedený přestupek nespáchala, včetně výpovědí p. Š. a p. H., považoval odvolací orgán za spekulativní a ryze účelové, neboť sama stěžovatelka se ke svému jednání doznala a její původní výpovědi odpovídá i souhrn dalších důkazů.

Stěžovatelka napadla výše označené rozhodnutí žalobou u krajského soudu, v níž popřela svou vinu ze spáchání uvedeného přestupku s odůvodněním, že se nemohla

v obchodním domě G. dopustit krádeže sýra Eidam ve stadiu pokusu z objektivních příčin, neboť jí byl dříve toho dne před návštěvou obchodního domu darován. Uvedené tvrzení stěžovatelky přitom ve svých výpovědích potvrdili jak druh stěžovatelky J. Š., tak dárce sýra M. H. Přesto se správní orgány obou stupňů dopustily pochybení při hodnocení provedených důkazů, když ve svém rozhodování upřednostnily svědeckou výpověď pana Č., pracovníka ostrahy, o pozorování jednání stěžovatelky prostřednictvím kamerového systému před svědeckými výpověďmi svědků Š. a H. a rovněž upřednostnily provedení nepřímých důkazů před důkazem přímým, spočívajícím v promítnutí videozáznamu z prodejny, který nebyl přes výzvu stěžovatelky správními orgány proveden.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud na rozdíl od názoru stěžovatelky neshledal, že by předcházející řízení bylo zatíženo vadou mající vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí, spočívající v nedostatečně a neúplně zjištěném skutkovém stavu, naopak se ztotožnil se závěry správních orgánů, že spisovým materiálem bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka se dopustila shora popsaného skutku a svým jednáním naplnila formální i materiální znaky přestupku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku odůvodnění, neboť krajský soud se nedostatečně vypořádal s argumenty stěžovatelky uplatněnými v žalobě [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že není důvodná.

Stěžovatelka nejprve poukazuje na skutečnost, že správní orgány při posuzování její viny za spáchání přestupku krádeže sýra ve stadiu pokusu vycházely z předpokladu, že toto zboží je prostřednictvím identifikační nálepky odlišitelné od ostatního zboží prodávaného v jiných prodejnách. Stěžovatelka však namítá, že samotný důkaz toho, že by měla v kabelce sýr opatřený identifikační nálepkou prodejny G. nebyl nikdy v důkazním řízení předložen. Stejně tak byl zničen i další z přímých důkazů - videozáznam pořízený kamerovým systémem poškozeného, jehož provedení se stěžovatelka v předcházejícím řízení marně dovolávala. Stěžovatelka se domnívá, že důkazy, které byly v průběhu přestupkového řízení předloženy, byly jednostranně posuzovány pouze v její neprospěch. Správní orgány, stejně jako krajský soud, ve svém rozhodování vycházely pouze z výpovědi svědků Č. a M., přestože z výpovědi svědka H. nepochybně vyplynulo, že sýr Eidam spolu s dalším zbožím stěžovatelce daroval dříve toho dne za pomoc poskytnutou při opravě automobilu.

Při posouzení takto stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek, vztahujících se k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu ze strany správních orgánů, který následně převzal i krajský soud, Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Již Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 28. 3. 1997, č. j. 6 A 61/95 - 36 [SoJ. 98, 5:158], klasifikoval, jakých pochybení se správní orgán může dopustit ve vztahu ke

skutkovému stavu: „*Ve vztahu ke skutkovému stavu může správní orgán pochybit v zásadě trojím způsobem: Bud' opře užitou právní kvalifikaci o skutkový stav, který tu ve skutečnosti není, tj. nemá oporu v souhrnu důkazů, které byly provedeny. K tomu třeba počítat i případy, kdy důkazy byly získány způsobem, který je v rozporu se zákonem. Zde jde o chybu v objektivní stránce utváření podkladu rozhodnutí. Druhým pochybením je případ, kdy správní orgán sice provede všechny potřebné důkazy a provede je zákonným způsobem, ale vyvodí z nich podklad pro rozhodnutí (skutkový stav) nesprávným logickým úsudkem, takže skutkový stav z důkazů nevyplývá. Jde o chybu v subjektivní stránce utváření podkladu rozhodnutí. Konečně může správní orgán pochybit i v tom, že zjistí v úplnosti a řádně skutečnosti právně významné, ale nesprávně je po právní stránce kvalifikuje, tj. užije právní předpis (hmotněprávní, procesněprávní, kompetenční), který na zjištěný skutkový stav nedopadá, anebo předpis jinak nepoužitelný (neústavní, nezákonný, neplatný, neúčinný).*“

O žádnou z výše uvedených situací se však v posuzované věci nejedná.

Předně Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že správní orgán v řízení zahájeném z podnětu Policie České republiky postupoval nejprve dle ustanovení § 87 zákona o přestupcích, dle něhož: „*Není-li pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a nebyla-li věc vyřízena v blokovém řízení, může správní orgán bez dalšího řízení vydat příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 13 odst. 2)*“. Institut příkazního řízení byl do zákona o přestupcích zaveden v zájmu zjednodušení a urychlení projednávání přestupků a jeho pomocí je možno postihovat některé přestupky bez nařízení ústního jednání a provádění dokazování podle části třetí správního řádu. Příkazní řízení je však možno aplikovat pouze v případě splnění zákonem taxativně stanovených podmínek, přičemž základní podmínkou je, aby skutečnosti, z nichž se při rozhodování vychází, byly objektivním podkladem pro závěr o naplnění zákonných (formálních a materiálních) znaků přestupku a zároveň toho, že se obviněný tohoto přestupku dopustil.

V projednávané věci byly tyto podmínky v době vydání příkazu naplněny. Stěžovatelka se při podání vysvětlení Policii České republiky dne 5. 3. 2004 ke skutku plně doznala, uvedla, že se o krádež pokusila z důvodu neúnosné finanční situace a toto jednání nebude v budoucnu opakovat. Stěžovatelka tak na počátku správního řízení, tj. v době, kdy správní orgán měl k dispozici veškeré důkazní prostředky, nezpochybnila skutečnosti, které jí byly dávány za vinu, neučinila je spornými, a správnímu orgánu tak nelze přičítat k tíži, že tyto důkazy neprováděl, neboť tak ve smyslu ustanovení § 87 zákona o přestupcích činit nemusel.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje možnost stěžovatelky následně odvolat svou výpověď, v níž doznala svou vinu, učiněnou do protokolu na Policii České republiky. Správní orgán se s tímto úkonem stěžovatelky byl povinen vypořádat, včetně dalších důkazů, které navrhla k prokázání svého tvrzení, ovšem nelze mu upřít právo vyhodnotit tento úkon v kontextu s ostatními skutečnostmi a případně jej označit za nevěrohodný, jak v dané věci učinil žalovaný. Jeho závěr má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a je zcela v souladu s pravidly logického vyvozování. Tvrzení stěžovatelky, že se ke spáchání přestupku doznala ve stavu špatného duševního rozpoložení způsobeného pobytem na Policii České republiky, je nevěrohodné zejména z důvodu dlouhé časové prodlevy mezi podáním vysvětlení dne 5. 3. 2004 a odvoláním výpovědi v odporu ze dne 10. 5. 2004. Stěžovatelka byla propuštěna ještě téhož dne (5. 3. 2004) po podání vysvětlení, musela si být vědoma důsledků své výpovědi a její případné rozrušení bylo dočasné. Přesto svou výpověď odvolala až po doručení příkazu, tj. po více než dvou měsících. Jak je výše uvedeno, stěžovatelka

mohla svou výpověď odvolat i v této době, důvěryhodnost tohoto úkonu však byla logicky snížena, stejně tak související výpovědi p. Š. a p. H. Pozdním odvoláním své původní výpovědi zpochybnila skutkový stav věci, který původně označila za správný a sama spolupracovala na jeho utvoření. Pokud se však nedomáhala zjištění skutečného stavu věci v jiné podobě a provedení důkazů bezprostředně po spáchání skutku, ale až po relativně dlouhé době, sama způsobila ztížení důkazní situace a nese riziko, že nově tvrzené skutečnosti z její strany nebude možno dostatečně prokázat.

S ohledem na charakter zboží, které nemohlo být po tak dlouhou dobu správním orgánem uchováno, stejně jako skutečnost, že z výpovědi svědka Č. vyplynulo, že videozáznamy jsou uchovávány pouze po dobu 30 dnů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě správní orgány obou stupňů nemohly ani při nejlepší vůli provedení stěžovatelkou navrhovaných důkazů v době vznesení návrhu na jejich provedení zajistit.

Přesto, jak uvádí Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí ze dne 13. 2. 2006, č. j. 57 Ca 50/2004 - 32, je *„správní orgán povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků.“*

Vázán zásadou zákonnosti, zakotvenou v ustanovení § 3 odst. 1 správního řádu, zásadou materiální pravdy (§ 3 odst. 4 téhož zákona), založenou na povinnosti správního orgánu vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a vědom si toho, že dokazování tvoří nejdůležitější část řízení před správním orgánem, neboť na jeho základě mohou být potvrzeny nebo naopak vyvráceny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, správní orgán v projednávané věci vycházel ve svém rozhodování z výpovědí svědků, které si pro ten účel opatřil k důkazu.

Je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zakotvenou v ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu, že správní orgán musí hodnotit veškeré důkazy, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti, přičemž tímto hodnocením přisuzuje jednotlivým důkazům určitou hodnotu důležitosti a pravdivosti.

V dané věci správní orgány a následně i krajský soud neměly důvodu neuvěřit výpovědi svědka Č., pracovníka ostrahy, která se v popisu detailů stěžovatelčina jednání v prostoru prodejny zcela shodovala s její výpovědí před orgány Policie České republiky. Dle této výpovědi byla stěžovatelka v prostoru prodejny prostřednictvím kamerového systému spatřena, jak si do kabelky odložené v nákupním vozíku přendává zboží (sýr Eidam a flakon z drogerie) z papírových krabic v tomto vozíku uložených.

Z hlediska zhodnocení skutečného stavu věci ve vztahu k posouzení naplnění zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku však bylo v projednávané věci rozhodující jednání stěžovatelky u pokladny. Zde se stěžovatelka v úmyslu odcizit zboží, které předtím ukryla do své kabelky, pokusila toto vynést z prodejny bez zaplacení a i tato skutečnost byla v řízení prokázána. Z výpovědi stěžovatelky, v níž se ke svému činu doznala, jakož i z výpovědi svědka Č., vyplývá, že stěžovatelka po zjištění, že nemá předmětné zboží uloženo v nákupním vozíku a není uvedeno ani na účtence z pokladny, byla oslovena pracovníkem ostrahy, s nímž se dobrovolně odebrala do kanceláře k řešení celé záležitosti. Zde přes výzvu příslušníků městské policie těmto odmítla obsah své kabelky ukázat a učinila tak až na služebně Policie České republiky, kde svou vinu doznala.

S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z důkazů, které byly správním orgánem prvního stupně provedeny a které vzal za základ svého rozhodnutí o přestupku, vyplývá, že stěžovatelka svým jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku krádeže ve stadiu pokusu dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, žalovaný a prvostupňový správní orgán řádně vyhodnotil provedené důkazy a nedopustil se pochybení v řízení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Kasační námitka stěžovatelky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto nebyla shledána důvodnou.

Stejně tak Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., směřující proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť tento se ve svém rozhodnutí úplným a přesvědčivým způsobem vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky uplatněnými v žalobě. Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí krajského soudu je srozumitelným způsobem odůvodněno a pro stěžovatelku z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností krajský soud vycházel a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s příslušnými ustanoveními části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tj. v mezích žalobních bodů se zabýval postupem správních orgánů v předcházejícím řízení, shrnul podstatu sporu a skutečný stav věci potřebný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů.

Nepřípadnými shledal Nejvyšší správní soud také námitky stěžovatelky, v nichž poukazuje na zaujaté konstatování soudu ohledně stěžovatelčina nakupování zbytných věcí a její povinnosti nahlásit u pokladen před vstupem do prodejny, že má u sebe zboží zakoupené v jiné prodejně. Nejvyšší správní soud k takto uplatněným námitkám uvádí, že v projednávané věci byly výše uvedené úvahy krajského soudu vysloveny pouze jako dílčí, podpůrné, na nichž není napadené rozhodnutí založeno, a tedy jejich posuzování Nejvyšším správním soudem by bylo bez jakéhokoli vlivu na výsledek dané věci.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2005, č. j. 57 Ca 7/2005 - 54, zástupce z řad advokátů JUDr. Milan Bedroš, advokát se sídlem v Brně, Pekárenská 12. Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna v celkové částce 2558,50 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) podle § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), ve znění do 31. 8. 2006. Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby je stanovena odměna 2000 Kč (2 x 1000 Kč), a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 150 Kč (2 x 75 Kč)

podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, která činí 408,50 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu